

szöveghez. Akár az avantgárd inspiráció, akár az önmaga látványszerűségét aláásó képreferencia, a vizualizálhatóságot ellehetetlenítő trópus, az erőteljesen prosopopeikus jelhasználat, akár az én közvetett olvashatósága, egyszerre retorikai és tropológiai destabilizálása ilyen kötések, de ha a „szerelmi líra” kereti között értelmezzük a *Kerekebb napok* műveinek számottevő hányadát, a másikkhoz való viszonyinak az idegen, a hátborzongató, a groteszk felőli megjelenítése szintén a költőelőd vonatkozó költeményeinek világával létesít párbeszédet.

Bajtai András költeményeinek erőteljes a mitikus (ritkábban mitologikus), időnként mesei, máskor fantasy-karaktere, s a szakralitás sem áll távol tőlük (a félreértések elkerülése végett szó sincs ugyanakkor valamiféle ezotériáról, vagy ideologikus természetű spiritualitástól). A *Madártánc* vagy a *Második születés* címűekben a mitikusság a meghatározó (előbbi egy ősi világ lírai megérzékítéseként hat), a *Fém* mintha a címbe foglalt fogalom szimbolikus jellegű kvázi-mitológiájaként is érthető volna, az *Utolsó elégia* pedig olyan eklektikus mű, amelyben egyszerre áramlik a legenda, a rezignáció, a sötét melankólia, a patetikusság és archaikusság – Bajtai rendkívül sűrű szövegeinek egyik vonzó minősége ez a harmonikus sokszerűség. Gazdag és izgató versvilág ez, fenséges ormokkal és fáradságos ereszkedőkkel (időnként akár egy költeményen belül is), de mindenképpen olyan, hogy érdemes kalandozni benne mindazoknak, akik a költészetben a csodát keresik.

HÉRICS NÁNDOR: FÉLVEZETŐK (olaj, vászon 100×120, 2014)